

← k Nemu dostať!“ a musel sľúbiť, že zaplatí opravu. To je viera, ktorú Ježiš hľadá. Ako spozná, že máš vieru? Ako Mu ukážeš svoju vieru? Keď uvidí tvoje semeno viery, vloží svoju vieru na tvoju!

Dnes môžeš zakúsiť vieru, ktorá pohne horou! Boh nám dal v Biblii 8 000 zaslúbení, aby sme ich používali tu na zemi. Keď sa dostaneš do neba, nebudeš ich potrebovať, potrebuješ ich teraz. Ak veríš Bohu a Jeho zaslúbeniam, ktoré ti dal, ako ukážeš svoju vieru? Vytrvaj a rob všetko, čo môžeš, aby si ukázal Bohu svoju vieru. Zasej semeno! Dokonca horliví veriaci nezakúsili po mnohých rokoch, ako sa ich hora pohla, pretože nevedeli, čo to znamená darovať Bohu semeno viery. Keď túto úžasnú pravdu pochopíš, zasej svoje semeno. Čakaj na Boha, pokiaľ nedostaneš Jeho vieru a nebudeš i ty svedkom toho, ako sa tvoja hora pohne!

7. KAPITOLA

Božia adresa

Keď sa staneme kresťanmi, nepotrebujeme obnoviť myseľ len podľa Rimanom 12,2 tým, že budeme myslieť pozitívne a v oblasťach zázrakov, potrebujeme tiež poznať svoj Zdroj moci a uschopenia.

Zmätok

V roku 1958 po dokončení nijako zvlášť významnej biblickej školy som ako všetci študenti založil svoj prvý zbor. Bolo to v chudobnej štvrti na sultánskom predmestí. Nebol som pre tento druh služby vybavený ani vyškolený. Ani nie za tri mesiace som vyčerpával všetky témy na kázanie a nemal som o čom kázať.

Možno by ste jednoducho povedali: „No tak hovor každý deň o spasení.“ Nie je však možné vo dne i v noci hovoriť len a len o spasení. Aby som si pripravil jedno kázanie, strávil som celý týždeň tým, že som hľadal tému od Genesis po Zjavenie. Mal som obsahy všetkých biblických kníh, nebol som však schopný prísť s jedným jediným kázaním. Skoro sa mi zdalo, že nie som pre službu povolaný, také ťažké bolo pre mňa pripraviť si kážeň.

Chudobní ľudia v mojej štvrti sa veľmi nezaujímalí o nebo či pekel. Žili dennodenne „z ruky do úst“ a starali sa len o to, aby prežili. Často nevedeli, odkiaľ budú mať peniaze na ďalšie jedlo. Nemali čas myslieť na svoju budúcnosť. Kamkoľvek som prišiel, všade ma žiadali, aby som im pomohol, dal im ryžu, šaty alebo peniaze, aby si mohli postaviť chatrč, kde by žili. Ale ja som na tom nebol oveľa lepšie ako oni. Tiež som žil v chatrči, a tiež som často musel vynechať jedlo. Mal som jediné šaty. Nemal som nič, čo by som im dal.

V tých dňoch som bol v zničujúcej situácii, a napriek tomu že som vedel, že Boh má všetky zdroje, nevedel som, ako sa Ho dotknúť a z tých zdrojov čerpať. Občas sa mi zdalo, že som blízko pri Pánovi,

že sa Ho dotýkam; ďalší deň to však vyzeralo, že som úplne mimo dosah.

Veľakrát som bol taký zmätený, že som pochyboval, či vôbec chodím a žijem v Duchu Svätom. Veľakrát som sa modlil: „Pane, viem, že si v mojom živote skrže Ducha Svätého.“ Keď som sa však po ťažkých dňoch pokúšal večer modliť, necítil som Jeho prítomnosť, takže sa mi zdalo, že som úplne mimo Jeho dosah. Bol som zmätený. Modlil som sa: „Otče, vyzerá to tak, akoby som chvíľu bol a chvíľu zase nebol kresťanom, pretože nie vždy cítim, že by si mi bol nablízku. Nevieť, ako zostať pri Tebe, ako sa Ťa držať.“ Premýšľal som, kde je Boh. A tak začal v mojom srdci skutočný zápas, aby som zistil Božie trvalé bydlisko.

Zvlášť ľudia z Orientu vyžadujú adresu a miesto boha, ktorého uctievať. Mnohí z nich vyrástli pod vplyvom pohanského náboženstva, a tak potrebujú poznať adresu svojho boha, aby mohli ísť a uctievať ho. Keď som ako pohan potreboval svojho boha, išiel som do chrámu a kľakol som si pred modlu. Tam som sa mohol obrátiť priamo k nemu. V pohanstve každý pozná adresu svojho boha či bohov.

Keď som prestúpil na kresťanstvo, nemohol som určiť sídlo nášho nebeského Boha Otca. V tých dňoch, keď som sa učil kresťanský spôsob života, ma to v srdci veľmi trápilo. V modlitbe Otčenáš hovoríme: „Otče náš, ktorý si na nebesiach.“ Keď som však nad tým meditoval, čudoval som sa: „Kde sú nebesia?“ Potom som uvažoval: zem je guľatá, a preto tí, ktorí žijú na severnej pologuli, majú nebo na severe (hore). Ale pre tých, ktorí žijú na južnej pologuli, by potom bolo nebo na juhu (dole)? **ZEM JE PLOCHA**

A tak kedykoľvek sa povedalo „Otče náš, ktorý si na nebesiach“, bol som zmätený. „Otče, kde si?“ pýtal som sa. „Si tam? Tu? Kde? Otče, povedz mi, prosím, svoju adresu!“

Keď sa ľudia z Orientu stanú kresťanmi, majú skutočné ťažkosti, pretože si tiež lámu hlavu s Božou adresou. Chodí ku mne veľa čerstvých veriacich a žiadajú: „Pastor Cho, načrtni nám aspoň nejaký obraz, alebo len predstavu, aby sme vedeli, kam sa obracať. Žiadaš nás, aby sme verili Bohu, ale kde je?“

V prvých dňoch mojej služby som ich len povzbudzoval: „Jednoducho hovorte k nebeskému Otcovi. Nepoznám Jeho bydlisko či sídlo. Niekedy ku mne príde, inokedy nie. Nevieť, kde býva.“

Sám som potom často kvôli tomu v tichu noci plakal, pretože som cítil, že takto nemôžem ďalej kázať. Potreboval som odpoveď, a preto

som svojím vlastným spôsobom začal hľadať „adresu“ nášho Boha.

Vo svojich predstavách som si myslel: „Keby som mohol ísť za Adamom, požiadal by som ho: „Adam, viem, že si náš praotec. Určite poznáš adresu nášho nebeského Otca. Povedz mi ju, prosím.“

Predstavujem si, ako by mi asi Adam ochotne povedal presne to, čo som čítal v Biblii: „Prebýva v záhrade Eden. Ak tam pôjdeš, nájdeš Ho.“

Potom som premýšľal nad veršom, ktorý hovorí, že Adam zhrešil a odpadol od milosti a bol zo záhrady vyhnaný. „Keď si odpadol od milosti, Adam, bol si zo záhrady Eden vyhnaný. Aká je adresa tej záhrady?“

Adam by odpovedal: „Vieš, ja skôr neviem.“

Potom som sa vo svojich predstavách rozhodol navštíviť Abraháma, ten to bude určite vedieť: „Pán Abrahám, ste náš otec viery a často ste sa stretávali s Bohom. Mohli by ste mi, prosím, povedať adresu nášho Boha Otca?“

V myšlienkach som si znovu predstavil, ako Abrahám odpovedá: „Kdekoľvek som potreboval Boha, postavil som oltár, zabil som nevinné zviera a čakal som na Neho. Niekedy sa so mnou stretol, inokedy nie. Jeho adresu teda nepoznám.“

Opustil som Abraháma a v myšlienkach som pokračoval na návšteve u patriarchov. Prišiel som teda k Mojžišovi a povedal som: „Pán Mojžiš, určite poznáte adresu Boha Otca. Mali ste s Ním stále spoločnosť.“

„Samozrejme, že Ho poznám,“ odpovedal by pravdepodobne Mojžiš. „Bol v stánku postavenom na pustine. Pamätáš? Počas dňa bol v oblakovom stĺpe a v noci v ohňovom stĺpe. Chod tam a stretnieš sa s Ním. To je jeho adresa.“

V duchu som uvažoval. „Keď prišli Izrealci do zeme Kanaán, nemali ste už stánok ... Kde je ten stánok teraz?“

„Už na tom mieste nie je,“ odpovedal Mojžiš.

Znovu som hľadal vo svojom srdci a v mysli a prišiel som ku kráľovi Šalamúnovi. Povedal som: „Kráľ Šalamún, postavili ste vznešený chrám s farebnými žulovými kameňmi. Viete, aká je dnešná Božia adresa?“

„Samozrejme, Boh prebýva v krásnom Šalamúnovom chráme,“ povedal. „Keď som v mojej zemi rozšíril kľatbu alebo choroba, ľudia sa modlia k Bohu, ktorý prebýva v tomto chráme, a On ich vo svojej milosti vypočuje a odpovie na ich modlitbu.“

„Kde je ten chrám?“ pýtal som sa. „Ten chrám bol zničený šesťsto rokov pred Kristom Babylončanmi. Dnes už adresu toho chrámu nemáme.“

„Áno, máš pravdu,“ povedal Šalamún. „Chrám bol zničený, takže nemám Božiu adresu.“

Spomenul som si na Jána Krstiteľa. „Pán Ján Krstiteľ, vy určite poznáte Božiu adresu.“

„Áno,“ odpovedal Ján. „Pozri sa na Ježiša Krista, Baránka Božieho, ktorý zobral hriechy sveta. On je adresa nášho Boha!“

Niečo v mojom duchu zazvonilo. Áno. Áno! Ježiš je Božia adresa. Skrže Ježiša Boh hovoril a zjavil svoju lásku k celému ľudstvu. Skrže Ježiša, svojho jediného Syna, robil zázraky. Kdekoľvek prebýval Ježiš, prebýval a stále prebýva i Boh!

Tú noc som sa vo svojom srdci veľmi radoval zo zjavenia, ktoré som dostal od Ducha Svätého!

Potom prišla ďalšia otázka. Ježiš zomrel, bol vzkriesený a vystúpil do neba. Kde je teda súčasná adresa Ježiša Krista? Duch Svätý znovu prehovoril do môjho ducha.

Božia adresa

Boh sa rád zjavuje ľuďom, ktorí Ho skutočne hľadajú. Boh ku mne prišiel skrže Ducha Svätého so svojim Slovom: „*Či neviete, že ste chrámom Božím, a že Duch boží prebýva vo vás?*“ (1Kor 3,16) Aké bázeň budiace zjavenie naplnilo tej noci moje srdce! Postupne ku mne hovorili ďalšie biblické verše!

Začínal som vidieť, že Boh Otec a Boh Syn prebývajú vo mne skrže Ducha Svätého. V 2. liste Korintťanom 1,22 čítame, že nás Boh zapečatil a dal nám Ducha Svätého priamo do nášho srdca. Zistil som, že jeho adresa je moja adresa! On je v mojom srdci. Nie je v záhrade Eden. Nie je v chráme postavenom ľudskými rukami. Je v mojom srdci a v mojom živote!

Vrátil som sa ku svojmu zhromaždeniu a začal som kázať o svojom objave, že Duch Boží prebýva v nás! Jeho adresa je naše srdce. Jeho adresa je srdce každého veriaceho, ktorý bol očistený Ježišovou krvou, a On v nás prebýva so všetkou mocou, autoritou a so všetkými zdrojmi. Ide s nami, kamkoľvek ideme. Zostáva v nás.

„Prebýva v nás. Jeho adresa je naša adresa,“ dodával som. Ak si

doma, On je tam s tebou. Ak ideš do práce, je tam s tebou. Ak pracuješ v kuchyni, je s tebou v kuchyni. V tebe prebýva Boh a v tebe sa nachádzajú Jeho zdroje.“

„Bratia,“ pokračoval som, „striebro a zlato nemám. Jedlo, ryžu a šaty nemám, ale mám niečo, čo vám dám. Je to pravdivé posolstvo, že Boh prebýva v každom z vás veriacich. Tí z vás, ktorí neprijali Krista, poďte k Nemu, prijmite Ho ako svojho osobného Spasiteľa a veľký Stvoriteľ neba a zeme bude so všetkými svojimi zdrojmi prebývať vo vašom srdci! Naplní všetky tvoje potreby.“ Potom, čo počuli toto posolstvo, začali rásť vo svojej kresťanskej viere.

To bol skutočný začiatok a základný kameň mojej služby. Do tej doby som sa zúfalo pokúšal chopiť sa Boha. Keď prichádzali známi evanjelisti, utekal som ich počúvať, aby som sa mohol Boha dotknúť. Niekedy som sa chodil modliť do hôr, inokedy do údolí. Hľadal som všade, aby som Ho našiel a pevne sa Ho chytil, keď som však objavil túto pravdu, nemusel som už ďalej blúdiť!

Môžem povedať svojim ľuďom: „Boh nie je vzdialený tisíce kilometrov! Nie je Bohom z dávnych dôb! Nie je len Bohom budúcnosti! Prebýva v tebe a je Bohom prítomnosti. Jeho bydlisko je v tvojom srdci! Môžeš s Ním hovoriť, modliť sa k Nemu a byť s Ním vo svojom srdci v dôvernom vzťahu. Je bližšie ako tvoja ruka alebo noha. Vierou sa Ho môžeš dotýkať. Modlitbou a vierou môžeš otvoriť Jeho zdroje. Keď k Nemu hlasno voláš, počuje. Keď k Nemu potichu hovoríš, počúva. Keď rozjímaš, tiež počuje, pretože prebýva v tebe. Zaslúbil naplniť všetky tvoje potreby.“

Po kórejskej vojne prišli do Kórei misionári, aby tu pracovali pre Pána. Navštevoval som schôdzky výkonného výboru. Väčšina kórejských služobníkov sem prichádzala so všetkými možnými projektmi, ako sú opravy zborových budov či prevádzkovanie biblických škôl. Konzultovali medzi sebou rôzne spôsoby, ktoré by ich doviedli k riešeniu. Avšak zakaždým, keď došlo na finančnú otázku, okamžite povedali: „Nech prídu misionári a vezmú si to na starosť.“ Využívali misionárov ako zdroj financií.

V srdci som sa pohoršoval a pýtal som sa: „Prečo sa zakaždým obraciate na misionárov?“

Odpovedali: „Boh sa stará len skrže misionárov, nie skrže nás.“

Od chvíle, keď som ukončil biblickú školu, som bol pevne rozhodnutý mať za jediný zdroj Boha. Poznal som, že Boh prebýva v mojom srdci so všetkým, čo potrebujem. Objavil som, ako tieto zdroje uvoľ-

niť, a v priebehu tridsaťšestročnej služby som nikdy nebol závislý na iných zdrojoch.

Viac ako dvestokrát som cestoval cez Tichý oceán, aby som slúžil v iných krajinách, a nikdy som v žiadnej cirkvi nežiadal ani o halier. Vyjadroval som svoju vďačnosť za posielanie misionárov do Kórei, nikdy som však zahraničnú cirkev nežiadal o finančnú pomoc.

V každom čase a vo všetkých ťažkých situáciách som bol závislý od Bohu a On naplnil každú potrebu - postavenie zborovej budovy, vyslanie misionárov z môjho zboru do iných krajín a vybudovanie biblickej školy.

Keď naša kórejská cirkev Assemblies of God stavala novú biblickú školu, dal náš zbor viac ako pol milióna dolárov. Boh skutočne naplňuje naše potreby!

Výzva

Chcel by som do tvojho srdca vštepiť ten fakt, že máš všetky zdroje, ktoré potrebuješ, a to v tejto chvíli, nie zajtra, nie včera, ale v tejto chvíli. Máš mocného Boha, ktorý v tebe prebýva skrze Du-cha Svätého so všetkými zdrojmi, aby ti žehnal vo všetkých potre-
bách, ktoré máš, až do doby, kedy pôjdeš k Pánovi. Je v tvojom živote, v твоjich okolnostiach. Je tu, aby dokonal tvoje spasenie, chce však jednať skrze teba. Boh do tvojho srdca vkladá vízie a potom spôsobí, že sa k Nemu obrátiš s prosbou o pomoc. Si prostredníkom, skrze ktorého koná.

Možno sa modlíš: „Otče, prosím, jednaj mocne v celom vesmíre a každému naplň každú potrebu.“ Boh však odpovie: „Nie! Dal som ti svoje Slovo: „Proste a bude vám dané...“ **Buď konkrétny, a potom spoznáš moju lásku a moc, keď uvidíš moju ruku vzťahnutú k tebe.**“ Pokiaľ sme nežiadali konkrétne, nebudeme nikdy vedieť, či Boh od-povedal, ani nebudeme mať radosť, ktorú prináša zakúšanie Jeho lá-sky ku každému Jeho dieťaťu osobne.

Si prostredníkom. Si zodpovedný oznámiť Mu svoje žiadosti. Ak veríš, že Boh môže robiť väčšie veci, potom ho žiadaj o väčšie veci. Pokiaľ nie, neuznávaš Boha ako Pána všetkej autority a moci. Neob-medzuj Ho ani vo svojich myšlienkach. To je dôvod, prečo niektorí veriaci vstupujú do Jeho prítomnosti a prijímajú oveľa viac odpovedí na modlitby ako druhí.

Keď ľudia prídu ku mne do zboru a príjmu Pána, prvá pravda, ktorú ich učím, je to, že Boh prebýva v nich a že majú všetky zdroje, ktoré v Ježišovi Kristovi potrebujú. Potom ich prevychoвам, aby cvi-čili sami seba v práci a chodení s Bohom. Tým ich viera rastie a vedú zázračný a víťazný život.

Keby tí ľudia zostávali chudobní a mali by vedomie zlyhania, ako by mohli v rokoch 1969 až 1990 dať nášmu zboru viac ako dvadsaťpäť miliónov dolárov? Každý rok sme dokončili projekty za jeden a pol až dva milióny dolárov. Títo ľudia dali, pretože zbohatli a stali sa veľmi úspešnými. Znovuzrodili sa, boli očistení od hriechov a porozumeli tomu, čo hovorí Slovo Božie ohľadom spravodlivého života, v ktorom má Boh zalúbenie. Meno Ježiša Krista bolo v ich životoch oslávené a Boh ich poctil tým, že vypočúval ich modlitby!

Väčšina ľudí zvädza osobný boj so štyrmi druhmi hriechov tela, ktoré musia byť porazené, skôr ako môžu byť Bohom požehnaní. Keby neboli od týchto hriechov očistení, ich „vedenie“ by bolo natoľ-ko zanesené, že by Duch Svätý nemohol odpovedať na ich modlitby, tieto štyri veci som objavil počas svojej tridsaťšestročnej služby a pri pastoračných rozhovoroch.

Hriech nenávisti

Ľudia trpia mnohými spôsobmi nenávisti. Ak je nenávisť skrytá v srdci a nič sa s ňou nerobí, Boh skrze teba nemôže plynúť Duchom Svätým. Hriech ťa od Boha oddeľuje a nezáleží na tom, či ho považuješ za malý či veľký. Pokiaľ Božie Slovo hovorí, že to je hriech, tak to je hriech! Nenávisť, ktorá často pramení z neodpúšťajúceho ducha, bude tvojej životnej viere nepriateľom číslo jedna. V Matúšovi Ježiš ukazuje: „*Lebo ak odpustíme ľuďom ich prestúpenia, aj Vám odpustí váš nebeský Otec; ak však neodpustíte ľuďom ich prestúpenia, ani váš Otec vám neodpustí vašich prestúpení.*“

V nedeľu po štvrtých spoločných bohoslužbách sa spravidla s ni-kým nestretávam, pretože som veľmi unavený. Ak niekto príde do mojej kancelárie, musí najskôr prejsť sekretariátom, kde ho starost-livo preveria. Ak sa niekto nakoniec dostane k mojím dverám, viem, že musí byť vo veľkej núdzi.

Raz v nedeľu, po tom, čo som kázal na štvrtých bohoslužbách, zaklopal na dvere mojej kancelárie nejaký muž.

Keď som otvoril, vošiel tackajúcim krokom. Myslel som si, že je opitý. Sadol si a vytiahol niečo z tašky. Bola to ostrá dýka a mňa to vydesilo. Pomyslel som si: „Čo tam tie dievčatá robia, že ho sem pustili? Je tu s dýkou, a ony ho sem pustili, bez toho aby vedeli, že ju má.“

Bol som naozaj vydesený, a ako sa s ňou pohrával, pripravoval som sa k obrane. Potom som povedal: „Nechajte ten nôž. Povedzte mi, prečo ste sem prišiel.“

Odpovedal: „Pane, spácham samovraždu. Ale najskôr zabijem manželku, svokra, svokru a všetkých okolo seba. Mój priateľ mi poradil, aby som skôr ako to všetko urobím, zašiel na vaše bohoslužby, a tak som navštívil vaše štvrté bohoslužby. Počúval som vás napäto, nerozumel som však jedinému slovu, pretože ste kázal so silným južanským prízvukom. Pretože som vám nerozumel, pôjdem a uskutočním všetky svoje plány.“

Stále kašlem. Umieram. Mám tuberkulózu.“

„Upokojte sa,“ vyzval som ho. „Posadte sa a rozprávajte mi o sebe.“

„Teda,“ začal, „v poslednej fáze Vietnamskej vojny som pôsobil ako technik a buldozerista. Pracoval som v prvej línii na bunkroch a cestách, riskoval som život, aby som zarobil viac peňazí. Skoro všetky som ich posielal svojej žene, a keď skončili vojna, nemal som takmer ani na cestu z Vietnamu.“

Poslal som jej z Hong Kongu telegram, že prídem. Keď som priletel na soulské letisko, očakával som, že na mňa bude s dcérou čakať. Nebol tam však ani jej tieň. Napadlo ma, že asi nedostali telegram, a tak som sa ponáhľal domov, ale k môjmu prekvapeniu som tam našiel cudzích ľudí.

Zistil som, že ma manželka opustila a utiekla s mladším mužom. Vzala všetky moje úspory a odsťahovala sa do inej časti mesta. Prišiel som k nej a prosil som ju, aby sa ku mne vrátila, ona však neústupne povedala, že sa nevráti.

Išiel som k jej rodičom a protestoval som. Dali mi štyridsať dolárov a tvrdili, že som ich sklamal. Za necelý týždeň sa v mojom srdci rozhorela nenávisť a začal som chrliť krv. Teraz ma tuberkulóza požiera a nie je pre mňa žiadna nádej. Zabijem sa, ale najskôr ich všetkých zničím.“

„Pane,“ povedal som mu, „to nie je spôsob, ako sa im pomstiť. Najlepší spôsob je uzdraviť sa, nájsť si novú prácu, vytvoriť lepší

a krajší domov, a tak sa im ukázať. Týmto spôsobom môžete skutočne vykonať pomstu, keď ich však zabijete a potom seba, tak vám to žiadne zadostučinenie neprinesie.“

„Nenávidím ich,“ plakal.

„Pokiaľ ich budete nenávidieť, ničíte sám seba,“ povedal som. „Keď nenávidíte, ničíte sám seba viac ako kohokoľvek iného.“

„Prečo neskúsite veriť v Ježiša?“ spýtal som sa. „Keď do vášho srdca vstúpi Ježiš, príde s Ním všetka Božia moc a bude vo vás prebývať a prúdiť skrze váš život. Boh sa vás dotkne, uzdraví vás a obnoví váš život. Pomôže vám opraviť váš život a to bude skutočná pomsta vašim nepriateľom.“

Poslal som ho na modlitebnú horu. Prijal tam Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa. Stále však nemohol svojej žene úplne odpustiť. Žiadal som ho, aby svojej žene žehnal. „Najlepší spôsob, ako svojej žene odpustiť, je žehnať jej, žehnať jej duchu, duši i telu. Modli sa k Bohu, aby pre ňu otvoril nebeské prieduchy so všetkým požehnaním.“

„Nemôžem jej žehnať!“ zvolal. „Nebudem ju preklínať, ale nemôžem jej žehnať.“

Odpovedal som: „Ak jej nebudeš žehnať, nebudeš uzdravený. Keď žehnáš, požehnanie začne u teba a vychádza von. Budeš svojimi slovami požehnanie požehnaný viac ako ona. V Kórei máme staré príslovie: „Keď chceš uspíniť cudziu tvár, musíš najskôr zašpiniť svoju ruku.“ Ak prekláješ svoju ženu, kliatba vyjde najskôr z tvojich úst. Ale ak ju požehnáš, slová požehnaní vytrysknú z tvojho srdca a prejdú najskôr tvojimi ústami, aby požehnali teba. Choď a požehnaj ju.“

Stál. Zrazu sa posadil a začal jej škripajúc zubami žehnať. „Pane žehnám... svojej žene. Požehnaj... ju. A... daj jej spasenie. Bože, daj jej... požehnanie.“

Vytrval v žehnaní a skôr ako uplynul mesiac, bol úplne uzdravený z tuberkulózy a stal sa iným človekom. Prúdila z neho Božia moc a jeho tvár žiarila.

Keď som ho o mesiac neskôr stretol, hovoril vzrušene: „Pastor Cho, radujem sa v Pánovi! Chválim Boha, že môžem povedať, že som manželke naozaj vďačný. Našiel som Ježiša, pretože ma opustila. Modlím sa na ňu každý deň. Obnovil som si licenciю na prácu vodiča buldozéra a mám novú prácu. Zariaďujem si nový domov a čakám, kým sa moja žena vráti.“

Ten muž chválil Boha. Jeho život bol obnovený Božou mocou,

keď ním prúdila von, bol uzdravený duchovne i telesne. Jeho žena sa k nemu už nanešťastie nevrátila. Neskôr sa znovu oženil, so svojou novou rodinou navštevuje náš zbor a žije víťazným životom.

Ak sa nezbavíš nenávisti, nedostaneš sa do pravého vzťahu s Bohom. Vo svojej službe Pánovi musíš ľuďom pomôcť, aby si to uvedomili.

Jedného dňa sa na mňa prišla pozrieť riaditeľka jednej školy. Mala artritídu. Navštívila veľa lekárov v mnohých nemocniciach, nemohli jej však pomôcť a vyliečiť ju. Vložil som na ňu ruky a modlil som sa, odmietal som artritídu, kričal som, ale Boh sa jej nedotkol.

V našom zbore bolo uzdravených veľa ľudí, ona však napriek mnohým modlitbám uzdravená nebola. Chcel som to vzdať. Jedného dňa Duch Svätý povedal: „Nekrič, nemodli sa, nekár aj. Nemôžem skrze ňu prúdiť s uzdravením, pretože stále nenávidí svojho bývalého manžela.“

Vedel som, že bola rozvedená pred desiatimi rokmi, povedal som jej však: „Sestra, prosím, rozveď sa so svojim manželom.“

Pozrela sa na mňa a povedala: „Pastor, čo myslíš tým „rozveď sa so svojim manželom“?“ Rozviedla som sa pred viac ako desiatimi rokmi.“

„Nie, nerozviedla,“ odpovedal som.

„Ale áno, rozviedla,“ tvrdila.

„Áno,“ odvetil som, „samozrejme, legálne si to urúbila, ale v myšlienkach si sa s ním nikdy nerozviedla, stále s ním žiješ. Každé ráno ho preklínaš, nenávidíš ho a táto nenávisť ťa ničí a vysušuje tvoje kosti. Kvôli tomu nemôžeš byť uzdravená z artritídy. Žiadny doktor ťa nevylieči.“

Odsekla: „Spôsobil mi toľko bolesti. Keď sme boli manželia, nikdy nepracoval. Minul všetky moje peniaze. Obrátil môj život hore nohami, a potom ma opustil kvôli inej žene. Ako by som ho mohla milovať?“

Odpovedal som: „Či ho miluješ alebo nie, to je tvoja vec. Ale ja ti hovorím, že keď mu neodpustiš, zomrieš na artritídu. Môžeš byť z artritídy uzdravená iba mocou Božou. Ale moc Božia nikdy nepadne z neba ako meteorit a nedotkne sa ťa, aby ťa uzdravila.“

„Nie,“ pokračoval som. „Duch Svätý, Lekár dneška, prebýva v tebe a túži v tebe povstať so svojou uzdravujúcou mocou, brániš však to-muto prúdeniu Jeho uzdravujúcej moci svojou nenávisťou. Začni svojmu bývalému manželovi žehnať. Žehnaj svojmu nepriateľovi

a preukazuj mu dobro. Vyrastie v tebe k nemu Božia láska a nenávisť zmizne. Božia láska k nemu v tebe vytvorí kanál, ktorým bude môcť Duch Svätý prúdiť s uzdravením a dotknúť sa ťa.“

Mala také isté problémy ako ten muž, čo mal tuberkulózu. Začala plakať. „Nemôžem ho milovať. Pastor, prosím, odpusť mi. Nebudem ho nenávidieť, ale nemôžem ho milovať.“

„Nemôžeš ho prestať nenávidieť, ak nedovolíš Ježišovej láske, aby prišla pozitívnym spôsobom do tvojho srdca a milovala ho,“ odpovedal som. „Pozri sa v srdci na manžela, dotkni sa ho a povedz mu, že ho miluješ a žehnáš mu.“

Ešte raz sa pokúsila, a tak som ju viedol v modlitbe. Plakala, škriepala zubami. Nakoniec však k nemu pocítila lásku a modlila sa. Požiadala Boha, aby ho požehnal, spasil a dal mu všetky dobré veci. Moc Božia v nej začala prúdiť, bola dotknutá. Za necelé tri mesiace bola vyslobodená z artritídy.

Áno, Boh v tebe prebýva skrze Ducha Svätého. Ak máš však nenávisť a nezbavíš sa tohto úhlavného nepriateľa, Jeho moc skrze teba nebude prúdiť a neuzdraví ťa.

Hriech strachu

Veľa ľudí žije v strachu. Našou kresťanskou povinnosťou je pomôcť im vymaniť sa z neho v mene Ježiš. Strach je druhý z tých štyroch hriechov.

Vždy som žil v strachu, že dostanem tuberkulózu a jedného dňa som ju dostal. Keď som bol študentom na nižšej strednej škole, videl som na hodine prírodopisu fľaše s alkoholom, v ktorých boli kosti a črevá. Pohľad na tie veci ma vydesil.

Jedného rána nás učiteľ prírodopisu vyučoval o tuberkulóze. Povedal, že keď niekto dostane tuberkulózu, začne sa strácať a jeho vnútornosti vypadajú po zvyšok jeho života ako črevá a kosti v tých fľašiach.

Rozprával nám o nebezpečenstvách tuberkulózy a hodinu zakončil slovami: „Sú ľudia, ktorí sa rodia so sklonom k tuberkulóze. Vyzerá to tak, že väčší sklon dostať tuberkulózu majú muži s úzkymi ramenami a dlhým krkom.“

Všetci študenti začali natahovať krky ako bocian, a keď som sa popozeral dookola, zistil som, že mám najdlhší krk z celej triedy.

Okamžite som vedel, že dostanem tuberkulózu. Zachvátil ma strach a po návrate do izby celé popoludnie som stál pred zrkadlom a pozeral sa na svoj krk. V tých dňoch neboli žiadne zázračné lieky. Do môjho srdca vstúpil strach a ja som začal žiť s neustálou myšlienkou na to, že určite dostanem tuberkulózu.

V osemnástich som sa nakazil tuberkulózou. Vrana k vrane sadá a ďalšiu vrana volá. Ak sa bojíš, diabol má otvorenú cestu, ktorou môže prísť a zasiahnuť ťa! Strach je negatívna viera. Tak na mňa doľahli veci, ktorých som sa veľmi obával. Keď som sa bál tuberkulózy, dostal som tuberkulózu a pri vyplúvaní krvi som si hovoril: „Áno, presne to som čakal.“

V kórejskom lekárskom časopise som čítal tvrdenie, že veľa Kórejcov zomrie zo zvyku. Premýšľal som o tom a divil som sa: „Ako môže človek zomrieť zo zvyku?“ A tak som ten článok čítal.

Títo nekresťanskí doktori písali, že strach hrá v našich životoch silnú úlohu. Predstavte si napríklad muža, ktorý zomrel v päťdesiatke na vysoký tlak. Keď mal jeho syn päťdesiat, tiež zomrel na mŕtvicu. Jeho vnuk žil neskôršie v strachu, že zomrie na mŕtvicu.

Keď dosiahol päťdesiat rokov, v okamžiku, keď pocítil, že sa mu točí hlava, pomyslel si: „Mŕtvica prichádza. Je koniec.“ Ak cítil niečo na prsiach, ihneď očakával mŕtvicu, každý deň žil s týmto strachom a očakávaním. Strach vytvára v jeho tele tie príznaky a on skoro počíta s tým, že zomrie na mŕtvicu.

Veľa žien umiera zo strachu z rakoviny. Niektorá možno povie: „Moja teta zomrela na rakovinu, moja matka zomrela na rakovinu, ja tiež pravdepodobne zomriem na rakovinu.“

Keď dosiahne podobného veku, ako sa dožila teta alebo mama, a má nejakú bolesť, povie si asi: „To je rakovina. Už to určite prichádza.“ Každý deň bude čakať, bude si hovoriť, že má rakovinu, bude na to myslieť, bude si to znovu a znovu opakovať. Preto doktori povedali, že ľudia umierajú zo „zvyku“. Ak má niekto konkrétny strach, potom začína plynúť zničujúca moc.

V roku 1969, keď mi Boh povedal, aby som sa presťahoval zo svojej druhej zborovej budovy a stavali našu súčasnú svätyňu, mal som 10 000 členov a okruh asi 12 000 stálych návštevníkov. Bol som šťastný, cítil som sa dobre a bol som spokojný. Mal som pekný domov, úžasnú manželku, troch synov, krásne auto, a dokonca i šoféra. Povedal som: „Bože, zostanem v tejto budove do šedin.“

Keď som sa však jedného dňa modlil vo svojej kancelárii, Duch

Svätý povedal: „Cho, nadišiel tvoj čas. Musíš sa pripraviť na sťahovanie.“

„Ach Pane,“ povedal som, „sťahovanie? Už som postavil jeden zborový dom, toto je moja druhá budovateľská práca. Chceš, aby som znovu budoval? Prečo mám stále stavať zborové budovy? Vybíral si si nesprávneho človeka. Choď k niekomu inému,“ začal som sa s Bohom prieť.

Nikto sa nemôže s Bohom hádať, pretože On má vždy pravdu. Nakoniec ma Boh presvedčil a povedal mi: „Pôjdeš a postavíš zborový dom s 10 000 sedadlami - pre zbor, ktorý vyšle minimálne 500 misionárov.“

„Otče“, odpovedal som, „nemôžem to urobiť. Áno, sníval som o budovaní veľkého zboru, ale teraz mám strach až na smrť, že by som mal stavať taký veľký dom.“

Ale Boh povedal: „Nie! Povedal som ti, aby si išiel, tak choď!“

Kalkulovali sme s dodávateľom hrubé náklady. Povedal mi, že na vybudovanie tak veľkého zborového domu budeme potrebovať dva a pol milióna dolárov, na kúpu pozemku ďalšieho pol milióna a naviac ďalšie dva a pol milióna na postavení príslušného bytového komplexu. Potreboval som teda päť a pol milióna dolárov.

Dodávateľ sa ma spýtal, koľko mám. Povedal som, že 2 500 dolárov. Pozrel sa na mňa skleneným pohľadom, potriasol hlavou a nič nepovedal.

Potom som išiel na zhromaždenie zborových starších a povedal som im o svojom pláne. Jeden starší povedal: „Pastor, koľko peňazí vyzbieraš v Amerike?“

„Ani cent,“ odpovedal som.

Iný starší sa spýtal: „Koľko si požičiaš v amerických bankách?“

„Ani cent,“ odpovedal som.

Povedali: „Si jedinečný služobník, ale nie si podnikateľ. Nemôžeš postaviť takú veľkú zborovú budovu a nájomný dom.“

Potom som si zavolať 600 diakonov, ktorých som v tej dobe mal. Povedal som im o pláne, oni sa však okamžite začali chovať ako vydesené králiky, ako keby som na ich životy uvalil vysokú daň.

Vzalo mi to odvahu. Plný strachu som išiel k Pánovi: „Pane, počul si každé slovo, ktoré povedali starší a diakoni. Všetci sa zhodli, že je to neuskutočniteľné, mal by si si to znovu premyslieť.“

Vtedy Duch Svätý jasne a mocne prehovoril do môjho srdca: „Synu, kedy som ťa žiadal, aby si išiel a hovoril so staršími a diakonmi?“

„Nemal som?“ spýtal som sa.

Duch Svätý odpovedal: „Prikázal som ti vybudovať zbor, nie diskutovať. To je môj príkaz.“

Povstal som z kolien a povedal: „Ak je to Tvoj príkaz, potom to urobím.“

Sériou zázračných udalostí sa nám podarilo zaistiť si jednu z najlepších parciel na Yoidu. Potom som zašiel za dodávateľom a uzavrel som zmluvu na postavenie zborovej budovy a nájomného domu na úver. Myslel som si: „Zborovú budovu postavia rýchlo. Budem dôverovať Bohu a uvidím.“

Po bohoslužbách pri príležitosti prvého výkopu zeminy som sa tam išiel pozrieť. Myslel som si, že vykopú niekoľko málo metrov, a potom začnú stavať. Keď som sa tam však pozrel, boli tam stovky buldozérov, zarývali sa do zeme, akoby chceli vytvoriť jazero! Tá jama bola obrovská.

Takmer som sa zbláznil od strachu. Pýtal som sa: „Otče, videl si, ako kopú? Za to všetko budem musieť platiť? Nemôžem.“ Stuhol som strachom. Kolená sa mi triasli a vo svojich predstavách som videl, ako ma vezú v policajnom aute. Znovu som si kľakol a modlil sa: „Bože, čo teraz môžem urobiť? Kam mám ísť? Kde si? Viem, že si dokonalý Zdroj a vkladám do Teba svoju nádej! Vydávam Ti svoj strach.“

Zatiaľ, čo som sa modlil, videl som v duchu Božie jednanie a môj duch sa upokojil. Strach zmizol. Keď som sa však na tú situáciu pozrel znovu, nanovo som zápasil so strachom. A tak som v priebehu stavby žil viac so zatvorenými očami ako s otvorenými.

Toto pravidlo platí vo mnohých situáciách. Ak sa pozeráš na okolnosti z ľudského hľadiska svojimi telesnými očami, ak žiješ podľa svojich zmyslov, satan ťa zničí strachom. Ak zavrieš oči ľudským okolnostiam, a ak pozeráš len na Boha, môžeš veriť.

Sú dva druhy poznania - poznanie zmyslové a poznanie zjavené. Nemali by sme žiť podľa svojho zmyslového poznania, ale podľa Bohom zjaveného poznania, nachádzajúceho sa v Biblii od Genesis po Zjavenie.

Mali by sme ľudí naučiť, ako vydať strach zo svojich okolností a prostredia. Ak neodovzdali Pánovi svoj strach, nemôžu rozvíjať svoju kresťanskú vieru ani cez nich nemôže prúdiť Duch Svätý. Žiadaj od nich, aby vydali svoj strach Pánovi, a nauč ich vkladať svoju vieru len do Božieho slova.

Hriech pocitu menejcennosti

Veľa ľudí žije s komplexom menejcennosti a sú sústavne frustrovaní. Tento pocit menejcennosti je tretia oblasť problémov, o ktorej budeme hovoriť.

Pokiaľ sa ľudia cítia menejcenní, pretože žijú v chudobnej štvrti, nedostaneš ich odtiaľ ľahko. Možno, že zlyhali v podnikaní a poddali sa vedomiu zlyhania. Pokiaľ však majú tento komplex a postoj zlyhania, nemôžeš im pomôcť. Oni sa musia problému postaviť, poddať svoj komplex menejcennosti Pánovi a ty im potom musíš pomôcť, aby získali v živote istotu skrze Božiu lásku.

V Kórei bola jedna rodina, ktorá mala dvoch školopovinných synov. Mladšieho syna rodičia veľmi milovali a stále ho chválili v prítomnosti jeho staršieho brata. Nakoniec sa začal starší brat cítiť nemilovaný a menejcenný. Jedného dňa neboli rodičia doma a deti o tom vedeli. Po návrate zo školy starší brat zabil nožom toho mladšieho. Noviny z toho urobili úžasný článok, o ktorom sa rozprávalo vo veľa domovoch. Všetko sa to stalo kvôli komplexu menejcennosti. Pociť menejcennosti sa môže pomaly stať veľmi deštruktívnym a musí sa s ním niečo urobiť.

Po dvoch rokoch môjho pastoračného pôsobenia môj prvý zbor priebežne rástol. Bola to vďaka hlučná letničná cirkev. Ľudia boli napĺňaní Duchom Svätým a mnohí boli uzdravení. Jedného dňa si ma zavolať výkonný výbor mojej denominácie. V tej dobe boli niečo medzi živými letničnými a usadnutými presbyteriánmi.

Jeden člen komisie sa ma spýtal: „Skutočne sa modlíte za chorých a nechávate ľudí na bohoslužbách kričať a hovoriť v jazykoch?“

„Áno,“ odpovedal som.

„Ste fanatik,“ prehlásili.

„Nie som fanatik. Robím všetko tak, ako som sa to naučil na biblickej škole,“ bránil som sa.

Po rozhovore o mnohých pastoračných metódach mi vzali oprávnenie ku službe a vyhodili ma z mojej denominácie. Po tomto vyhlásení zo spoločenstva služobníkov som sa začal cítiť menejcenný. Môj život sa pokúšali ovládnuť pocity strachu a deštrukcie, mal som vážne starosti. Skoro na to prišiel do Kórei misionár John Hurston a dostal ma späť do denominácie.

Keď ma členovia výkonného výboru vylučovali, asi si veľmi nevedomovali, že jedného dňa budem generálnym superintendentom našej denominácie a že v tejto pozícii zostanem desať rokov. Keď som bol do tohto úradu prvýkrát zvolený, mala naša denominácia iba 2 000 členov. Uplatňovaním zákonov viery, ktoré som vyučoval pastоров, som zažil rýchly rast. Keď som rezignoval, mala naša denominácia 300 zborov a viac než 200 000 členov.

Musíme pomôcť tým, ktorí cítia, že sú neschopní viesť víťazný život. Musíme ich vytiahnuť z ich depresie a z pesimizmu. Musíme ich budovať vo viere a v láske Ježiša Krista, znovu a znovu ich uisťovať, že keď dôverujeme Bohu, nič nie je nemožné. Musíme ich uzdraviť a vycvičiť. S našou pomocou a s pomocou Ducha Svätého postupne povstanú zo svojich pocitov menejcennosti.

Raz v nedeľu, keď som kázal na druhých bohoslužbách, som videl muža, ktorého priniesli do vnútra so zviazanými rukami a nohami. Vedel som, že je mentálne chorý. V ten deň som robili prísľuby k piatej etape nášho stavebného programu. Ľudia dostávali prísľubové karty a vyplňovali ich. Keď sa prísľubová karta dostala k tomuto mužovi, všimol som si, že ju vzal a zviazanou rukou tam napísal sto dolárov.

Keď prišiel diakon späť, aby kartu vzal, jeho žena sa usmiala. „Neverte mu,“ povedala. „Nie je mentálne zodpovedný.“

Po bohoslužbách som ho však stretol a na moje prekvapenie som zistil, že bol počas rannej bohoslužby úplne uzdravený mocou Ducha Svätého! Mal to v hlave v poriadku a hovoril so mnou. Povedal mi, že vážne trpel kvôli komplexu menejcennosti. „Vlastnil som továreň na umelé hnojivá,“ začal, „nešlo mi to však a upadol som do dlhov. Tak som sa bál, až mi zlyhal rozum. Moja rodina ma vzala do jedného ústavu a tam ma podrobili všetkým druhom šokových liečbám. Ale žiadna z nich mi nepomohla.“

Ako som tu dnes sedel a počúval vaše kázanie, náhle som sa dostal z depresie a uvedomil som si realitu. Stratil som priateľov, prestíž, dôveryhodnosť. Mám veľa dlhov. Nemôžem nič robiť. Nie som nič, som však tak vďačný, že som dnes prežil Božie uzdravenie!“

„Niečo znamenáte,“ povedal som mu. „Nie ste žiadna nula. Od chvíle, keď ste prišiel k Ježišovi, vo vás prebýva všetka Kristova moc a Jeho zdroje. Boh vás bude používať. Nie ste nula, pretože ste Boží muž. Stojte víťazne. Všetka Božia moc, všetky zdroje sú vo vás, len čakajú, až z nich začnete čerpať,“ pokračoval som.

„Aký druh práce mám robiť?“ pýtal som sa.
„Neviem,“ odpovedal som, „čítajte však Bibliu a modlite sa, a uvidíte.“

Jedného dňa za mnou prišiel celý nadšený. „Pastor, čítal som verš z Písma, ktorý hovorí, že sme soľou zeme. Čo by ste povedal, keby som išiel predávať soľ?“

„Keď tomu veríte,“ povedal som, „Chodte za tým a urobte to!“

A tak išiel a začal v malom predávať soľ. Platil desiatky, plnil svoje finančné sľuby a ďalej sa radoval v Pánovi. Boh mu začal žehnať a jeho obchod so soľou sa začal rozrastať. Po niekoľkých rokoch postavil hneď u rieky veľké sklady, kam sa vojde soľ za päťdesiat tisíc dolárov.

Bolo leto. Jednej noci silno pršalo až do ranných hodín. Keď som ráno vstával, zistil som, že bola zaplavená celá oblasť u rieky. Jeho sklad bol tiež zatopený. Mal som starosť. Poobede, keď dážď prestal, ponáhlal som sa do jeho skladu.

Iný tovar a materiály zostanú po záplave na mieste, ale soľ je s vodou zadobre. Keď som vstúpil do jeho skladu, žiadna soľ tam nebola. Uprostred skladu sedel ten muž, spieval a chválil Boha. Keď som k nemu prišiel, chcel som zistiť, či je pri zmysloch. Pristúpil som sa spýtal som sa: „Je všetko v poriadku?“

„Pastor, ja som na tom dobre,“ usmial sa. „Nezbláznil som sa. Neobávajte sa. Prišiel som o všetko, ale ako mi vždy hovoríte, mám v sebe všetky Božie zdroje. Voda mi mohla vziať soľ, ale nemôže mi vziať zdroje Božej prítomnosti, ktoré sú vo mne. Môžem ich z nich znovu a znovu čerpať skrze modlitbu a vieru použiť. Počkajte. Dajte mi čas a znovu vybudujem svoj podnik.“

Bolo jasné, že už nemá žiadne komplexy menejcennosti! Bol plný istoty. Duch Svätý urobil v jeho živote skutočne veľkú vec! Ten muž sa stal starším môjho zboru. Je multimilionárom a predáva soľ. Založil i továreň na výrobu hodín. Doprevádzal ma na mnohých misijných cestách do cudzích miest.

Tento muž je zárnym príkladom, ako môže byť človek oslobodený z pocitov menejcennosti kázaním Božieho slova a zdôrazňovaním toho, že máme k dispozícii všetky Božie zdroje a môžeme z nich čerpať pre svoje potreby.

Hriech viny

Mnoho ľudí tiež trpí tým, že sa cítia vinní. To je štvrtý problém, ktorý sa musí prekonať, aby mohol kresťan aktívne pracovať s Bohom. Pokiaľ niekto trpí pocitom viny, tá bráni prúdu Božích zdrojov, aby ním pretekal. Musíme ľuďom pomôcť oslobodiť ich od pocitov viny. Musíme im zdôrazňovať, že keď sa cítia nehodní a plní viny, môžu jednoducho prísť k Bohu a On ich očistí a odpustí im a oni budú schopní odpustiť sami sebe. Potom príde uzdravenie.

Jedného dňa prišiel ku mne do kancelárie nádherný pár. Muž bol skutočne sympatický a jeho žena veľmi milá. Napriek tomu, že mala cez tridsať, bola taká zoslabnutá, že s ťažkosťou otvorila oči.

Muž začal prvý: „Pastor, moja žena umiera. Robil som, čo sa dalo. Vzal som ju k psychológom, k psychiatrom a k interným lekárom. Som bohatý a vynaložil som na to tisíce a tisíce dolárov, ale žiadny lekár jej nebol schopný pomôcť. Už to vzdali. Počul som, že si naozaj pomohol mnohým ľuďom k uzdraveniu.“

Povedal som mu, že je to pravda. Pozeral som sa na tú ženu a čakal som na rozoznanie a múdrosť, čo v tejto situácii potrebuje. Potíchu som sa modlil: „Otče, čo mám robiť, keď sem teraz prišla?“

Za chvíľu prehovoril tichý, jemný hlas Duchu Svätého: „Má psychosomatickú chorobu. Nie je to organický problém, je to problém emocionálny.“

Požiadala som muža, aby odišiel z izby, a povedal som tej žene: „Pani, chcete žiť? Mala by ste žiť aspoň kvôli svojmu manželovi. Ak sa chystáte zomrieť, mala ste zomrieť predtým. Ale teraz máte tri deti, a keby ste mala zomrieť, úplne im zamotáte život. Preskoč alebo prelez, ale musíte naozaj žiť pre svojho manžela a deti.“

„Chcem žiť,“ povedala mi.

„Potom vám môžem pomôcť pod jednou podmienkou. Musíte mi odhaliť svoju minulosť,“ odpovedal som.

Napriamila sa, z očí jej sršal hnev a povedala: „Som snáď na polícii? Vy ste diktátor? Prečo sa na to pýtate? To nie je výsluch a ja svoju minulosť odhaľovať nemusím.“

„Potom vám nemôžem pomôcť,“ odpovedal som. „Avšak kvôli vášmu manželovi a deťom môžem poprosiť Boha, aby mi váš problém z minulosti priamo zjavil.“

Bola vydesená. Začala plakať a vytiahla z kabelky vreckovku. Po dlhom zamýšľaní povedala s povzdychom: „Pane, odhalím vám svoju minulosť. Nemyslím si však, že v nej je ten problém.“

„Áno, je,“ povedal som. „To je príčina vašich problémov.“

„Moji rodičia zomreli, keď som bola malá,“ začala, „v skutočnosti som vyrastala v dome svojej staršej sestry. Bola mi matkou a jej muž otcom. Úžasne sa o mňa starali a ja som s nimi žila počas svojich štúdií na nižšej strednej škole, strednej škole a univerzite.“

Keď som študovala tretí rok na univerzite, bola moja sestra v pôrodnici so svojim najmladším dieťaťom. Počas tej doby som sa starala o jej domácnosť a deti. Bez toho aby som si uvedomila, čo sa deje, zamilovali sme sa s mojim švagrom jeden do druhého.

Neviem, ako sa to všetko stalo, ale upadli sme do nemorálneho vzťahu a mojim srdcom naozaj prenikla vina. Tá ma od tej doby tak ťažila, že som myslela, že umriem. Môj švagor mi však naďalej volal do zamestnania a ja som sa s ním stretávala v motelloch, hoteloch a rekreačných strediskách.

Bola som v nemocnici, mala som niekoľko potratov, a dokonca ani potom som nemohla odmietnuť jeho žiadosť. Môj švagor sa mi stále vyhrážal, že keď mu nevyhoviem, povie sestre všetko, čo sa medzi nami stalo. Na smrť som sa bála a cítila som, že ma to pomaly ničí. Myslela som, že to musím udržať v tajnosti.

Keď som ukončila univerzitu, rozhodla som sa, že si vezmem prvého muža, ktorý mi to ponúkne. Našla som si prácu a mladý muž, ktorý je dnes mojim manželom, ma požiadal, aby som si ho vzala, bez toho aby sa ma spytoval na moju minulosť. Prijala som jeho ponuku a dostala som sa tak od svojho švagra. Vzala som si ho a po čase začal môj manžel skutočne prosperovať. Opustil skoršie zamestnanie a začal podnikáť. Teraz už je „za vodou“. Máme dobrý domov, peniaze - všetko.

Od tej udalosti s mojim švagrom však trpím pocitmi viny. Kedykoľvek sa s manželom milujeme, cítim sa ako prostitútka. Cítim, že nemám nárok na jeho lásku. Vo vnútri vzlykám a plačiem. Moje deti sú ako anjeli, majú ma radi a objímajú ma, ale ja sa nenávidím. Viem, že som prostitútka. Nezaslúžim si dostávať od detí takú lásku. Dokonca sa na seba nerada pozerám do zrkadla. Kvôli tomu nechodím správne oblečená. Stratila som chuť jesť, v srdci nemám radosť ani šťastie.“

„Musíte odpustiť sama sebe,“ povedal som jej. „Mám pre vás dob-

rú správu. Ježiš Kristus prišiel a zomrel kvôli vám a vášmu hriechu na kríži.“

„Ani Ježiš nemôže odpustiť moje hriechy,“ plakala. „Moje hriechy sú príliš veľké a hlboké, než aby mohli byť odpustené. Každému inému môže byť odpustené, ale nie mne! Podviedla som svoju sestru a nemôžem jej povedať, čo som jej urobila. Zlomilo by ju to.“

Mlčky som sa v mysli modlil: „Pane, ako jej mám teraz pomôcť? Musíš mi poradiť.“

Potom som začul tichý, jemný hlas vo svojom srdci a dostal som nápad.

„Sestra, zavrite oči,“ prikývol som jej a urobil som to isté. „Podme k tichému a krásnemu jazeru. Sedíme pri jazere, je tam veľa ploských kamienkov. V ruke držím malinký kamienok. Vy zdvihnete veľký kameň. Hodíme ploský kamienok a kameň do jazera.“

Najprv ja. Mám ploský kamienok. Hádzem ho do jazera. Počula ste to? Voda sa ľahko sčerila. Kde je ten kamienok teraz?“

Odpovedala: „Spadol na dno jazera.“

„Správne,“ odpovedal som. „Teraz vy. Hodte svoj kameň. Áno, hádzate ho... Hodila ste ho. Nebolo to veľmi počuť, že?“

„Bolo,“ namietala, „dopadol s hlasitým zvukom a na hladine bolo veľa kruhov.“

„Ale kde je tvoj kameň?“ spýtal som sa.

„Na dne jazera,“ odpovedala.

„Zdá sa, že ako váš veľký kameň, tak aj môj malý kamienok klesli na dno, keď sme ich tam hodili. Jediným rozdielom bol hluk a kruhy na vode. Môj urobil žblnk a váš plesk. Môj len sčeril vodu, váš urobil veľké kruhy. Ľudia idú do pekla rovnako s malými aj s veľkými hriechmi, pretože sú bez Ježiša Krista. V čom je teda rozdiel? Každý hriech je hriechom, malý či veľký. Všetci potrebujú odpustenie od Ježiša Krista. Ježišova krv očisťuje všetky hriechy, veľké i malé.“

To sa dotklo jej srdca a otvorila sa pravde. „To teda znamená, že moje hriechy môžu byť Bohom odpustené?“

„Samozrejme,“ odpovedal som.

Schúlila sa v kresle a bez zábran sa rozplakala. Pravda zasiahla jej srdce. Pokúšal som sa ju povzbudiť a potešiť, ale ona plakala a plakala. Potom som jej položil ruku na hlavu a viedol som ju v modlitbe pokánia a prijatia Ježiša.

Keď sme sa domodlili, pozrela hore a videl som, že je oči žiaria ako hviezdy. Z jej tváre žiarila Božia sláva. Pokoj a odpustenie. Posta-

vila sa a prehlásila: „Pastor, som zachránená! Všetky moje bremená sú preč!“

Začal som spievať a ona sa roztancovala! Do tej doby nikdy netancovala od radosti pred Pánom, ale teraz skákala a tancovala a robila pekný hluk. Jej manžel počul rozruch a rýchlo vstúpil do kancelárie. Vrhla sa mu okolo krku. To nikdy predtým nerobila a jej manžel tomu nechcel veriť.

„Čo ste s ňou urobili?“ spýtal sa.

„Boh urobil zázrak,“ odpovedal som veselo.

„Musíte dať Pánovi celý svoj život,“ povedal som a pozrel som sa na ňu. „Pán pre vás urobil veľké veci.“ V priebehu chvíľky bola úplne zbavená všetkých vín a uzdravená Božou mocou. Bolo to úžasné svedectvo oslobodenia a uzdravenia.

Tento pár teraz navštevuje môj zbor a kedykoľvek sa pozriem na tvár tej ženy, nemôžem sa ubrániť pomysleniu na lásku Ježiša Krista a na to, ako úžasne uzdravuje. Keď opustila ťaživý hriech viny, prešla jej telom Kristova moc a úplne ju uzdravila.

Drahí súrodenci v Kristu, ako kresťania máte i vy v sebe práve teraz všetku Božiu moc. Z tohto zdroja môžete čerpať pre svoju ochranu, odev, knihy, zdravie, podnikanie, pre všetko! Keď idete kázať evanjelium, nekážte prázdne veci, teórie, filozofiu či ľudské náboženstvá. V skutočnosti učte ľudí, ako uvoľniť nekonečné zdroje Ježiša Krista, ktorý vo vás prebýva. Vraciate ich späť Ježišovi a On skrze vás zasahuje váš svet.

8. KAPITOLA

Boží odpočinok

Starosti a strach sú dve najsilnejšie satanove zbrane. Viem to, pretože obdobie od počiatočného štádia môjho zboru až do súčasnosti som často prežíval v obavách a v strachu. Mnoho nocí som nespal. Občas sa mi zdalo, že kvôli silným tlakom dostanem infarkt.

Židom 4,10-11 hovorí: „***Lebo kto vošiel do jeho odpočinku, ten tiež odpočinul od svojich diel ako Boh od svojich. Usilujme sa teda vojsť do toho odpočinku, aby nepadoť niekto tým istým výstražným príkladom neposlušnosti.***“

V tých veršoch je veľká pravda a moc. Veľa ľudí zomiera nedospelých kvôli starostiam a strachu.

Pred niekoľkými rokmi som mal zhromaždenie na rôznych miestach Anglicka. Bol som v malom meste, ktoré sa volá Worcester, neďaleko Briminghamu, a pôvodne som na túto stredu plánoval odpočinok. Avšak miestny pastor mal náhlu srdcovú slabosť a ja som bol pozvaný kázať na jeho stredajšej večernej bohoslužbe, aby si on mohol odpočinúť. Na konci zhromaždenia ma pastor požiadal, aby som išiel do domu jedného z jeho diakonov a strávil tam noc. Zvyčajne som z niekoľkých dôvodov radšej zostával v hoteli, a tak som sa pokúšal ospravedlniť, aby som do toho domu nemusel ísť. Uistil som pastora, že mám dosť peňazí, on však trval na tom, že jeho diakon má prorockú izbu a navyše, že v tom dome je určitá potreba. Za niekoľko minút ku mne pristúpila nejaká žena, vzala ma za rameno a prikázala: „Poďme!“ Bol som trochu vydesený a v rozpakoch: „Nie, nie, ďakujem, dnes zostanem v hoteli.“ Tá žena ma však doslova ťahala a ja som nemal inú možnosť ako ísť. Mala malého volkswagena. Môj kufor hodila dozadu, povedala mi, nech nastúpim, a tak som ju poslúchol. Odišli sme. Keď sme dorazili k nej domov, povedala mi, že jej manžel ešte pracuje, ale že o desiatej bude doma. „Chodte na prvé poschodie a prezlečte sa do niečoho pohodlnejšieho,“ prikázala mi, „potom prídte do kuchyne, pripravím čaj.“ Robia večeru, ale hovoria tomu príprava „čaju“. Keď som sa po niekoľkých minútach vrátil, na-

miesto prípravy čaju či večere plakala.

Prišiel som, posadil som sa a ona začala dlhý príbeh. „Pastor,“ plakala, „mrzí ma, že som trvala na tom, aby ste prišli k nám, máme však veľké problémy a nevieme ich vyriešiť. Dôvodom, prečo som nášho pastora presvedčila, aby vás požiadal, aby ste išli k nám, je to, že sme pred krachom. Chcem, aby ste sa s nami modlili.“

Pokračovala: „Stretla som sa s mojím manželom počas druhej svetovej vojny, keď pracoval v Nemecku ako servisný technik. Po vojne som sa s ním vrátila do Anglicka a stala som sa naturalizovanou britskou občiankou. Jeden podnik za druhým nám nevychádzal. Náš dom je jediný, čo máme, a ten je tiež na hypotéku. Keď nebudeme hypotéku splácať, prideme oň. Je to hrozná situácia. Robili sme, čo sme mohli, veľa sme sa modlili, ale Boh nám na modlitby neodpovedá. Satan nás chce zničiť skrze naše financie. Čo môžeme robiť, pastor? Ako to môžeme vyriešiť?“ pýtala sa ma so vzlykaním.

Súcitil som s tou rodinou, a tak som jej povedal, aby si vzala svoju Bibliu. „Otvorte Genesis, prvú kapitolu,“ povedal som. „Čítajte a odpovedajte na moje otázky.“ Po prečítaní niekoľkých veršov som ju zastavil a spýtal som sa: „Prvý deň stvoril Boh najprv Adama a Evu, a potom povedal Adamovi: „Mám toho veľa, musíš mi pomôcť. Spolu stvoríme celý vesmír.“ Povedal to takto Boh v Biblii?“

„Nie,“ odpovedala. „Prvý deň stvoril Boh svetlo.“

„Urobil svetlo sám?“ spýtal som sa.

„Áno.“

„To je divné,“ pokračoval som. „Ste si istá, že nepotreboval žiadnu pomoc? Druhý deň, čítajte. Čo urobil Boh? Potreboval druhý deň od Adama a Evy nejakú pomoc?“

„Nie,“ odpovedala znovu. „Druhý deň Boh učinil oblohu a oddelil vody, ktoré sú pod oblohou, od vôd, ktoré sú nad oblohou. A Boh nazval oblohu nebom.“

„To je veľmi divné,“ povedal som znovu. „Bolo to pre Neho iste veľmi únavné, stvoril sám celý svet. Určite potreboval tretí deň od Adama a Evy pomoc. Požiadal ich tretí deň o pomoc?“

Znovu čítala z Písma: „Tretí deň prikázal Boh zemi, aby sa oddelila od vôd, a všetkým stromom nesúcim ovocie, aby sa ukázali.“

Pozrela sa na mňa skúmavým pohľadom a spýtala sa: Vaša kórejská Biblia hovorí, že Boh potreboval pomoc Adama a Evy?“

„Nie,“ odpovedal som. „Moja kórejská Biblia hovorí presne to isté čo vaša.“

„Prečo sa ma teda tak pýtate?“ spytovala sa ma so zmäteným výrazom.

„Odpoviem vám na vašu otázku po prečítaní prvej kapitoly. „Štvrtý deň,“ pokračoval som, „stvoril Boh Adama?“

„Nie,“ odpovedala, „štvrtý deň Boh stvoril slnko, mesiac a hviezdy.“

„Koncom štvrtého dňa,“ povedal som, „bol iste taký unavený, že potreboval stvoriť Adama a Evu, aby Mu pomohli dokončiť Jeho dielo stvorenia.“

Čítala: „Piaty deň - hovorí Písmo - Boh stvoril všetky živé stvorenia, ktoré sa pohybujú vo vode, a rozmanité druhy okrídlených vtákov, ale nepožiadala Adama a Evu, aby Mu pomohli.“

Čakal som, až dôjde k záveru sama.

Pokračovala: „Nakoniec Boh stvoril Adama a Evu a urobil ich na svoj obraz.“

„Kedy sa to stalo?“ spýtal som sa.

„Po tom, čo všetko stvoril, stvoril Adama a Evu,“ bola jej odpoveď.

„Keby som bol Bohom, nikdy by som netvoril svet týmto spôsobom,“ povedal som. „Nechal by som ich so mnou pracovať po celý týždeň. Ale Boh to urobil inak. Všetko stvoril sám. Keď bolo v Jeho krásnom svete všetko dokončené, stvoril Adama a Evu a odpočíval. Siedmy deň bol Adamovým prvým dňom.“

Dochádzal som k jadru veci, chcel som, aby to videla v duchu viery: „Predstavte si Adama a Evu, ako prídu k Bohu a povedia: „Bože, toto je náš prvý deň života. Všetko je veľmi krásne, ale nie je tu nič, s čím by sme Ti mohli pomôcť?“ Boh asi povedal: „Nie. Dokončil som pre vás všetko! Toto je môj deň odpočinku. Naplánoval som a učinil, aby ste vstúpili do života v deň môjho odpočinku. **Neboli ste** stvorení, aby ste pracovali, ale aby ste žili! Teraz by ste mali odpočívať vo mne!“

Pokračoval som. „Predstavte si, že vaša matka pre vás naplánuje promočnú hostinu a vy by ste jej prišla domov pomôcť. V kuchyni je veľa obložených mís, krásne upravených a prichystaných pre hostinu! Vojdete do obývačky, ale izba je už vyzdobená a zasadací poriadok hostí je hotový. Vyjdete von do záhrady a na stoloch sú strieborné nádoby a tácky, kvetiny sú naaranžované. Dokonca je už naplánované i zvláštne čestné miesto pre vás. Vidíte, že už nie je nič, o čo by ste sa mala starať, pretože všetko bolo dokončené, tak, ak vaša matka